

„Špatný vliv? S maminkou se znáte od tvých osmnáctých narozenin a přijde mi zcela v pořádku, tak to asi nebude tak špatný;“ rýpu si opět s úsměvem do tatínka.

„Vem si ten kufr a běž se už konečně obout do zádveří,“ říká přísně tatínek, ale oči se mu smějí.

Tatínek zamyká béžově natřené dveře od našeho bytu, energicky uchopuje svůj a maminčin kufr a společně scházíme domovní schody. Jakmile opouštíme činžovní dům, udeřuje nás horký vzduch. S tatínkem na chvíli pokládáme kufry na chodník, utíráme si kapesníky čela a s otráveným pohledem zíráme na mírně stoupající ulici před námi. Zhruba pět set metrů po ní musíme ujít, abychom se dostali na zastávku elektrické dráhy ve Fochově ulici na Vinohradech, odkud nás tramvaj odveze k Wilsonovu nádraží. Tatínek letmým pohledem kontroluje náramkové hodinky a v jeho výrazu je patrné překvapení i radost z toho, že nemusíme spěchat a protivně po sobě pokřikovat, jak tomu obvykle bývá.

Tramvaj číslo 11 s hnacím a vlečným vozem přijíždí k liduprázdné zastávce. Vozy jsou v horní části natřeny bílou barvou, zatímco dolní část má nátěr červený. Ve žlutém pruhu táhnoucím se podél spodního okraje vozů, mezi stále otevřenými dveřmi, se roztahuje nápis „Elektrické dráhy hlavního města Prahy“. Nad nápisem, přesně pod prostředním oknem, je umístěný znak města dodávající celé tramvaji majestátní vzhled.

Tatínek bere všechna tři zavazadla, včetně mého, a jako první nastupuje zadními dveřmi do hnacího vozu. S maminkou ho následujeme, zatímco pokládá kufry na dřevěnou podlahu vedle lavice. Pak plný nadšení odbíhá jako malý kluk přes celý vůz k řidiči.

„Setkání dvou kolegů?“ ptám se maminky, ta mi přikyvuje a usazuje se na opravené dřevěné lavice. Praha v posledních letech investovala mnoho prostředků do renovace elektrických drah, které se neustále rozšiřují. Renovace se dotkly všeho od sběračů proudu až po šrouby upevňující nové podvozky. Investice se netýkaly pouze samotné dráhy a renovace vozidel, ale také nákupu nových autobusů, což přispělo ke snížení nespokojenosti obyvatel, kteří nemají v blízkosti svého obydlí zavedenou elektrickou dráhu. Díky těmto krokům patří Praha se svými autobusy a tramvajemi mezi nejelegantnější města s veřejnou dopravou. Maminka, která většinou do své práce v knihovně chodí pěšky, si nemůže vynachválit čistotu a vůni nového dřevěného interiéru. Hned jak se tatínek vrací od řidiče, maminka si mu

pochvaluje nový interiér. Tatínek se cítí hrdě, i přes to, že není vlastníkem Elektrických drah, ale jen jejich poctivým zaměstnancem.

Cesta tramvají ubíhá rychle. Po Fochově třídě nejedeme daleko a brzy vystupujeme u Národního muzea, na zastávce hned pod rozhlasem. Tatínek pomáhá mamince se zavazadly a společně se vydáváme k nedaleké rozlehlé nádražní budově. Odtud z její vysoké a široké haly zanedlouho vyjede náš obyčejný rychlíkový spoj. V Brně pak přestoupíme na osobní vlak, který nás odveze severozápadně do moravského města Tišnov, ve kterém prarodiče žijí. Trochu mě mrzí, že nestihneme legendární expresní vlak Slovenská strela. Tento vlak vyjíždí z Prahy pravidelně v 18:35 hodin a do Brna přijíždí v neuvěřitelných 21:24 hodin, což znamená necelé tři hodiny cesty. Pro nás však není tento spoj ideální, protože potřebujeme dorazit k prarodičům v brzkém odpoledni. Naštěstí jiné rychlíkové spoje, včetně toho našeho, jsou častější než v dřívějších dobách, a to díky částečně dokončenému rozšíření trasy z Prahy do Brna z jednokolejné na dvoukolejnou trať. Rozšíření přineslo v určitých místech patřičná dlouhodobá dopravní omezení. Očekával jsem, že po jeho otevření bude zavedeno více expresních spojů, jako je Slovenská strela, která svou jízdu končí v Bratislavě a následující den míří zpět.

„Máš štěstí, pojedeme Slovenskou strelou,“ oznamuje tatínek. Dodává, že tramvaj číslo 11 řídil jeho kolega Alois z vozovny Karlín. Narychlo tatínka požádal o výměnu směny, protože v neděli večer očekává příbuzenstvo a musel by do práce, kdyby mu můj tatínek nevyhověl. Znamená to, že od prarodičů musíme v neděli vyrazit už brzy ráno, abychom expresní vlak stihli. Vlak odjíždí z Brna v 7:27 hodin. To zase bude dědeček vstávat se slepicemi, aby mě dostal z postele. Jen doufám, že ho nenapadne polít mě v posteli vodou ze studny, jak to jednou udělal babičce. Na jeho obhajobu, jednalo se o přípravu spojenou s tradicí na svátky velikonoční.

A proč se těším na Slovenskou strelu? Obdivuji kus poctivého dřeva a látky v podobě polstrování sedaček schované v ocelové konstrukci na kolech. Je to jednoznačný posun vpřed, který lidem zrychluje a zpřijemňuje cestování. Mačkání vestoje nebo sezení na tvrdých sedačkách v pomalých parních vlacích se pomalu stává minulostí. Vynálezci Slovenské strely mysleli především na odpor vzduchu, který vzniká při jízdě vlaku, a ten si jím musí prorážet cestu. Jeho tvar je jiný, odlišný od ostatních vlaků, revoluční, a proto mě oslovil. To však neznamená, že přestanu obdivovat ostatní úžasné parní stroje s kotli plnými se uhlím.